

Tal dia com avui fa...

1 any **Finances llestes**
La millora de la situació econòmica alleugereix la Generalitat per afrontar la transició cap a l'estat propi. La dependència es redueix.

10 anys **L'aigua, al TC**
Els populars volen el retorn del Pla Hidrològic o, si no, aniran a l'alt tribunal. Baltasar admet que s'haurà de pagar als regants de la conca de l'Ebre.

20 anys **Es queden sols**
El PP es queda sol en l'intent d'aigular la llei del català. Tots els grups, contra la pretensió d'aplicar les recomanacions del defensor del poble.

Full de ruta

David Marín

La societat espanyola

Tots els focus es posen sobre la societat catalana: que si el procés ha polaritzat la política i trencat partits, que si amics i famílies i companys de feina discuteixen ara més que mai de política i a vegades s'enfaden, que si hi ha massa banderes als balcons i massa llaços grocs als jerses (com si el problema fos això i no que hi hagi massa representants democràtics a la presó o exiliats), que si hi ha violència en algunes manifestacions (sempre del mateix signe, ves per on)... els que mai voldrien que el règim del 78 hagués patit aquest sotrac fenomenal posen un gest greu i preocupat, però només van cridar a manifestar-se de blanc per la concòrdia quan l'Estat mostrava feblesa i desorientació i podria perdre, i no quan l'Estat ha colpejat i amenaçat la meitat de la població i ha engarjolat els seus representants. Abans es trencarà Catalunya que Espanya, avisava el president de les Açores, artífex en el seu dia d'una de les majors situacions de divisió i crispació de la societat espanyola des de la represa democràtica.

És cert que el procés de canvi de règim institucional a Catalunya, a causa de l'obstinat tancament de l'Estat espanyol a canalitzar-ho per vies democràtiques i dialogades, ha tensionat la societat, ha dificultat el diàleg polític, ha abocat una meitat de la societat a la unilateralitat a causa del bloqueig d'anys a les seves demandes legítimes i ha posat una part de la població a aplaudir mesures repressives i autoritàries contra els seus conciutadans. Cert. Però la pluralitat no ha desaparegut, la repressió no ha fet caure l'independentisme en opcions violentes ni autoritàries, i manifestacions com la de diumenge mostren que els ponts hi són, i seran transitats en el moment que la tempesta repressiva acabi i la voluntat dels catalans sigui respectada, escoltada i assumida per tots.

Però mentre el focus es posa en la societat catalana, ningú no assenyalava la gravetat del que està passant en la societat espanyola: com la pluralitat és reprimida i foragitada dels mitjans, com la població assumeix tranquil·lament solucions autoritàries i violentes contra els veïns dissidents, com accepta que mitjans de comunicació i sistema judicial es degradin com ho estan fent, com els balcons s'omplen també de banderes mentre un escandalós silenci cobreix tot allò que l'Estat fa i desfà en nom d'aquella bandera.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Matar Franco, una solució

Joan-Lluís Lluís (Perpinyà, 1963) es va endur el Sant Jordi amb *Jo soc aquell que va matar Franco* després de publicar la magnífica *El navegant*, fent un singular i molt personal exercici de reconstrucció històrica que, vista l'actualitat que patim, carregada de repressió, arbitrariedad i odi, sense dubte hauria resultat més desitjable que la que ens ha tocat. Que el dictador hagués mort l'any 1940 abans de poder crear la xarxa de corruptes que encara perdura amb tentacles oberts en la societat, la política, la justícia i la vida, hauria representat un final ben feliç i prematur d'una època que fa massa anys que dura.

LLUÍS CONSTRUEIX UNA FICCIÓ PECULIAR, amb un peu a la realitat històrica contrastable i l'altre a la situada en un univers que sura en una irrealitat que sovint raneja la versemblança però sempre mira de posar-hi distància amb imaginació, ofici i bellesa. Aquesta combinació fa que la història que ens explica sigui el corrent d'un riu que tots esperem que ens arrossegui i ens porti cap a aquest *spoiler* que ja apareix només de mirar la portada del llibre i llegir el títol. Un llenguatge acurat, pulcre i captivador i

una narració que flueix sense entrebancs són la resta d'armes que utilitza per lligar-nos al seu relat.

DE FET, AQUESTA VENJANÇA literària que, per desgràcia, no és una veritat històrica, té un punt de burla, de portar-ho tot (i per damunt de qualsevol altra cosa, el personatge que ha de morir) cap al ridícul, cap a aquell punt que a tothom li ha passat pel cap veient imatges antigues i que et permet contemplar un ésser gris, desafortunat i mediocre, amb sabre, pistola, galons i el poder necessari per alterar el curs de la història i convertir-ho tot en un paradís repressiu de corrupció que encara perdura a

les catacumbes i les clavegueres sempre molt actives d'aquesta Espanya moderna i exemplar que els seus dirigents s'entesten a vendre arreu, sense gaire èxit si cal atènyer-se a les proves que veiem dia sí i dia també.

JOAN-LLUÍS LLUÍS HA JUGAT com ningú amb aquesta mena de gran metàfora col·lectiva, amb la brillant combinació d'alta literatura i una idea forassenyada i, malgrat tot, molt, molt engrescadora, que permet somiar, dibuixar un món millor, més just, menys governat per la corrupció i obert a la profunda sensibilitat i al magnífic ofici d'un escriptor amb moltes coses interessants per oferir i amb una sorprenent habilitat per anar capturant el fil interior que ajuda a dibuixar les autèntiques personalitats dels protagonistes de les seves històries.

EN QUALEVOL CAS, hauria resultat bonic saber que Franco va morir a mans d'un noi borni, enamorat de les paraules, que es va llegir de dalt a baix el Diccionari de Pompeu Fabra. Autèntica justícia poètica... o potser lingüística.

“Una idea forassenyada que permet somiar, dibuixar un món millor, més just”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Manifestació

■ Comentaris relatius a la manifestació de diumenge passat: com sempre un esclat de civisme reivindicatiu i amb gent de tota mena, edat i condició, sense un mal gest o una mala paraula contra ningú i sense res que ni amb la imaginació més desfermada es pugui associar a violència; assistents: havent-hi estat, les xifres oficials em semblen molt baixes perquè no estaven plens la plaça Espanya i el Paral·lel, sinó a més tots els carrers adjacents fins a molta distància; en acabar vaig sentir al metro, que estava a petar, una noia que comentava: "He sentit que deien que érem una mica més de tres-cents mil", i afegia sorneguerament que "només deuen haver comptat els que som a dins del metro!"; passades les quatre de la tarda, en una pizzeria del Poblenou (o sigui a l'altra punta de la ciutat!), almenys tres quartes parts de la gent que hi

havia —era ple— portava llaços grocs, samarretes grogues, estelades... Conclusió: hi hem tornat, i a més, sense moure'ns de la nostra manera de fer.

AGUSTÍ VILELLA
Cambrils (Baix Camp)

El grec, amenaçat

■ Escric això sense saber si algú es molestarà a llegir-ho, però em sembla important dir-li al món que el llatí i sobretot el grec clàssic estan amenaçats de mort. Com molts altres instituts, el meu (IES Terrassa) ha tingut la meravellosa idea, cal notar la ironia, de treure del currículum el grec presencialment el pròxim curs. Sona lògic si tenim en compte que només uns pocs alumnes estem interessats en aquesta matèria, però pensem-ho detingudament. Sí, som molt pocs els que, malgrat tot, volem estudiar grec, però ¿no val la pena conservar la matèria encara que sigui per un sol alumne?

No oferint el grec, estan impedint que altres joves el coneixin i s'hi apassionin com jo he fet. Diuen que és una llengua morta, però què hi ha més viu que una llengua que ens ha llegat milers de paraules que utilitzem en el nostre dia a dia? Potser el grec està més viu que mai i per això mateix no podem deixar que el treguin del batxillerat. Oblidarem ara el grec després de més de 2.500 anys? La resposta és que no. És clar que no!

NEREA CASAHUGA CUADRA
Terrassa (Barcelona)

Censurat per Facebook

■ Durant 24 hores he tingut bloquejat el meu compte de Facebook. El motiu ha estat haver publicat alguna fotografia en què apareixien estelades que m'han obligat a suprimir si volia recuperar el meu compte, alguna altra molt crítica amb el PP i per un acudit gràfic una

mica pujat de to. Mentrestant aquesta aplicació va plena de missatges i fotografies de caràcter feixista, d'incitació a la violència de tot tipus, de caràcter homòfob i de maltractament animal. Fins quan hauré de suportar aquesta censura que sempre va en aquesta direcció?

JORDI PRÍncep
Barcelona

Creus de Sant Jordi

■ Enguany diuen que no hi haurà Creus de Sant Jordi. Per sort. No pensem que seria un escarni que la senyora Sáenz de Santamaría pengés el guardó a il·lustres catalans que han dedicat la seva vida a treballar pel seu país? O que degradessin el reconeixement a veïns de Tabàrnia? Sant Jordi és la nostra festa, que no ens la facin malbé.

PILAR PORCEL
Sabadell (Vallès Occidental)